

Spareklubber for Landboungdommen.

Ved Oprettelsen af — saa vidt vides — den første Spareklub for Landboungdommen var Formanden for Nyborg og Omegns Landboforening, Gaardejer *Laur. Petersen*, Andkærsgaard, drivende Kraft. Han redegør her for Formaal og Virkemaade for en saadan Spareklub.

Af Gaardejer *Laur. Petersen*, Andkærsgaard.

Efter Opfordring af Redaktionen skal det være mig en Glæde at fortælle lidt om, hvorfor vi i Aunslev-Bovense har oprettet en Spareklub for Landboungdommen, og hvorledes vi har taget fat paa denne Opgave.

Gennem de sidste Par Aar har der mellem Landmænd været talt og skrevet en Del om de høje Lønninger, som Landbrugets Medhjælpere er i Stand til at opnaa. Det maa da ogsaa siges, at naar man tager Værdien af saavel Kost som Logi med i Betragtning — er det — ikke mindst for de helt unge Karle, der endnu ikke kan arbejde paa egen Haand — en meget stor Løn, der kan opnaas.

Der har derfor de senere Aar været — og er ikke mindst i Øjeblikket — en betydelig Sparemulighed til Stede, en Mulighed, som desværre ikke nær bliver udnyttet i den Grad, den burde. Hvis man spørger Sparekasseledere, om de Indskud, der kommer fra Landbrugets unge, er stigende, faar man i Almindelighed det Svar, at det er de ikke. Indskudene fra Landbrugets unge er ikke alene alt for smaa, men alt for faa. Endvidere er det som Regel de samme unge, der kommer Halvaar efter Halvaar med deres Indskud, og i mange Tilfælde er det hjemmeverende Børn, altsaa unge der hjælper til i deres Fars Virksomhed. Dette er selvfølgelig meningsløst. Netop nu er der — med det Formaal for Øje engang at faa Foden under eget Bord —

en betydelig Mulighed til Stede for at lægge slet ikke saa lidt til Side, og mange, mange flere af vore unge Landmænd burde have Forstaaelsen af dette.

Kan vi nu lægge hele Ansvarret for dette Misforhold paa vore unge alene? Næppe! — Ogsaa paa dette Omraade maa vi sige, at Forældre og Hjem i mange Tilfælde har glemt at varetage en vigtig Opgave, og skal Spørgsmaalet løses tilfredsstillende, maa saavel Husbond, Forældre som unge hjælpes ad dermed.

Spørgsmaalet bliver da saa, hvordan der kan tages fat paa dette. Der findes jo — navnlig i Jylland — adskillige Tyendesporeforeninger, men da vi gerne vilde, at ikke alene Medhjælperne, men ogsaa Husbondens egne Børn skulde være med i dette Arbejde, er denne Form ikke helt tiltalende.

I Byerne er der derimod i det sidste Aar efter svensk Mønster oprettet adskillige Spareklubber, og fra Sparekassernes Side gøres der i Øjeblikket et betydeligt Arbejde for at vække Interessen for disse.

Hvad er da en Spareklub? Hvorledes arbejder den, og vil denne Form for Sparevirksomhed ogsaa være velegnet for Landbougdommen?

Ved en Spareklub forstaaer man dette, at en Kreds — mange eller faa — slutter sig sammen og ved regelmæssig Opsparing sætter et Beløb til Side til Brug den Dag, de skal have Foden under eget Bord eller paa anden Maade faar Brug for Pengene. Man skal særlig lægge Mærke til, at Opsparingen skal være regelmæssig. Det vil sige, at der en Gang hver Uge eller Maaned indsættes et bestemt Beløb, der ikke maa være mindre end det Beløb, man har tegnet sig for, men gerne efter Behag maa være større. I en Byvirksomhed, hvor Arbejderne er mere samlet, er det forholdsvis let at faa indkasseret de ugentlige eller maanedlige Beløb. Paa Landet, hvor de unge bor mere spredt og arbejder mange forskellige Steder, er det derimod vanskeliggere.

Men hvordan faar man nu bedst saadan en Spareklub startet, og hvordan faar man vakt Interesse for Sagen? Ja, først var vi nogle Stykker, der samledes en Aften og drøftede Spørgsmaalet, og vi var enige om, at baade unge og ældre maatte

gøres interesserede. Vi bestemte derfor at sende personlige Indbydelser ud til hvert enkelt Medlem af Boldklubbens Bestyrelse, Gymnastikforeningens og Husmandsforeningens Bestyrelse, Landboforeningens Tillidsmænd og Repræsentanter samt til Foredragsforeningens og Sogneraadets Formand og enkelte andre. Disse Indbydelser blev efterkommet af saa godt som alle, og paa dette Møde blev Spørgsmaalet grundigt gennemdrøftet. Man var fra alle Sider fuldstændig enige om, at Sagen var god og fortjente al mulig Støtte. Der blev saa nedsat et Udvalg, der skulde arbejde videre med Sagen og senere indkalde til et større Møde i Forsamlingshuset, hvor Spareklubben skulde stiftes. Gennem Pressen blev Sognets unge og ældre indbudt til dette Møde, hvor der samtidig blev holdt Foredrag af Formanden for de fynske Sparekasser, og Medlem af Landsudvalget for Spareklubber i Danmark, Sparekassedirektør *C. Torp Pedersen*, Nyborg. Endvidere blev Sparefilmen fremvist. Nu maa jeg indrømme, at Mødet fik ikke den Tilslutning, vi havde ventet, men der var dog kommet en Del, og Sagen blev varmt anbefalet, bl. a. af Sogneraadets formand, Sognepræsten, Førstelæreren samt adskillige andre.

Det blev besluttet at stifte „Spareklubben for Aunslev-Bovense og Omegn“, og allerede samme Aften indmeldte der sig nogle unge. Endvidere blev Love og Vedtægter vedtaget, og en Bestyrelse paa ni Medlemmer — seks unge og tre ældre — blev valgt. Der var almindelig Enighed om, det vilde være bedst — i hvert Tilfælde i Begyndelsen — at have ogsaa nogle ældre med. Klubbens Love og Vedtægter bestemmer, at Spareperioden i første Omgang er tre Aar, og der gives den til enhver Tid højeste Sparekasserente. Samtidig med at den unge indmelder sig i Spareklubben, aftaler han eller hun med sin Husbond eller sine Forældre om pr. Giro at sende et maanedligt Beløb til Sparekassen. Disse Girokort bliver af Sparekassen i udfyldt Stand tilsendt Husbonden, saaledes at denne ikke har anden Ulejlighed dermed end at sende Beløbet — en Ulejlighed, enhver Husbond sikkert med Glæde paatager sig.

I Tilfælde af at den unge ønsker et Højskole- eller Landbrugs-skoleophold, kan Pengene udbetales til dette Formaal, ligesom

der i Tilfælde af Sygdom af Klubbens Bestyrelse kan gives Tilladelse til at undlade at indbetale de maanedlige Beløb. Derimod kan det indskudte Beløb ikke under nogen som helst Form belaanes. I Tilfælde af at et Medlem ikke gennemfører Opsparingen ifølge Spareaftalen, og der ikke foreligger saadanne Tilfælde, hvor Opsparingen har kunnet udsættes, har Sparekassen Ret til at annullere Aftalen og overføre de indsatte Midler til almindelig Sparekassekonto. Sparekassen er pligtig til — paa Opfordring af Medlemmet — at udstede et Bevis for gennemført Opsparing.

Med Hensyn til at faa de unge til at indmelde sig kan der jo ved Start af en Spareklub være Tale om mere end een Fremgangsmaade. Her valgte vi at lade Bestyrelsens Medlemmer gennemtrave hver sit Distrikt i Sognet. Resultatet er jeg ikke i Stand til at meddele noget om, idet Arbejdet ikke er tilendebragt endnu, men der synes at være en betydelig Interesse for Sagen.

Jeg er i det hele taget ikke i Tvivl om, at naar bare der bliver gjort et grundigt Forarbejde, vil det være muligt at faa oprettet Spareklubber næsten overalt, og det skal nok vise sig, at naar vi først kommer igang, og den unge Sparer ser, at Sparebeløbet vokser Maaned for Maaned, vil Interessen ikke blive mindre — tværtimod. Det vil i mange Tilfælde gaa saadan, at den unge ligefrem vil ranke sig derved, og naar først dette sker, vil andre gode Egenskaber ogsaa styrkes. Jeg føler mig ogsaa overbevist om, at naar et Par unge ønsker at sætte Bo, og de er i Stand til at vise, at de i de unge Aar har opsparet en lille Kapital, saa vil de af enhver Sparekasseleder, den Dag de anmoder om Laan til Hjælp ved Indkøb af en Landejendom, blive behandlet paa bedste Maade, idet de ved deres Opsparing har vist sig at være i Besiddelse af et værdifuldt Karaktertræk.

Det er mit Haab, at Spareklubbevægelsen maa brede sig ud over Landet. Denne Form for Sparevirksomhed vil ogsaa være velegnet for Landboudommen.
